

הביאו עלי כפרה, עלי ממש, עלי ממש, כדי שיתפשם ויעבר ולא ימצא הנחש במקום ששורה. וכל כך למה? על שמעטתי את הירח ושולט בה מי שלא צריך. ומשום כך פתוב, ואל אשה בנדת טמאתה לא תקרב.

אשרי הדור שרבי שמעון בן יוחאי שרוי בתוכו. אשרי גורלו בין עליונים ותחתונים. עליו פתוב (קהלת) אשריך ארץ שמלכך בן חורים. מהו בן חורים? שזוקף ראש לגלות ולפרש דברים ואינו פוחד. פנה שהוא בן חורין, ויאמר מה שהוא רוצה ולא פוחד. מי זה מלכך? זה הוא רבי שמעון בן יוחאי, בעל התורה, בעל החכמה. שפשהיה רבי אבא והחברים רואים את רבי שמעון, היו רצים אחריו ואומרים: (הושע יא) אחרי ה' ילכו כאריה ישאג.

אמר רבי שמעון, פתוב (ישעיה טו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו. למה שקול זה בזה? אלא הכל בדרגה אחת עולה. זה מזדוג עם זה, ושמחה של זה עם זה לא נמצאת, אלא כשמתגלה העתיק הקדוש, אז זוהי חדות הכל. ושינינו, פתוב (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת, ליום השבת ממש. השבח שמשבח הקדוש ברוך הוא, אזי נמצאת שמחה, ונשמה מתוספת. שהרי העתיק התגלה, והזדוג יזדמן.

אף כך בחדוש הלבנה, שהרי מאיר השמש בשמחת האור של העתיק למעלה. משום כך הקרבן הזה הוא למעלה, כדי שהכל יתפשם ותמצא שמחה בעולם, ועל כן הביאו עלי כפרה, דבר מדיק.

רמדנו, פתוב (במדבר כח) עלת שבת בשבתו על עלת התמיד, שצריך

כפרה, עלי ממש. בגין דיתבסם ויתעבר ולא אשתכח חויה באתר דשארין. וכל כך למה. על שמעטתי את הירח, ושלטא בה מאן דלא אצטריך. ובגין כך פתיב ואל אשה בנדת טמאתה לא תקרב.

זכאה דרא, דרבי שמעון בן יוחאי שארין בגויה. זכאה עדביה בין עלאין ותתאין. עליה פתיב, (קהלת י) אשריך ארץ שמלכך בן חורין. מהו בן חורין. דזקיף רישא לגלאה, ולפרשא מלין ולא דחיל. פהאי דאיהו בן חורין, ויימא מאי דבעיא ולא דחיל. מהו מלכך. דא הוא רבי שמעון בן יוחאי, מאריה דאורייתא, מאריה דחכמתא. דכד הוה רבי אבא וחברייא חמאן לרבי שמעון, הוה רהטי אבתריה, ואמרי, (הושע י) אחרי יי' ילכו כאריה ישאג.

אמר רבי שמעון, פתיב (ישעיה טו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו, אמאי שקיל דא בדא. אלא כלא בחד דרגא סליקו, דא אזדוג בדא. וחדוותא דדא בדא לא אשתכח, אלא כד אתגלי עתיקא קדישא, וכדין חדוותא דכלא. ותנינן, פתיב (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת, ליום השבת ממש. שבחא דקא משבח קדשא בריך הוא. כדין חדוותא אשתכח, ונשמתא אתוספת. דהא עתיקא אתגלי וזווגא יזדמן?

אוף הכי בחדותתי סיהרא, דהא נהיר לה שמשא בחדוותא דנהירו דעתיקא לעילא. בגיני כך האי קרבנא הוא לעילא, בגין דיתבסם כלא, וישתכח חדוותא בעלמא, ועל דא הביאו עלי כפרה, דייקא מלה.

תאנא, פתיב (במדבר כח) עולת שבת בשבתו על עולת התמיד, דבעי לכיונא לבא